

זה נמשך שבוע שלם, והמלך כבר חשב שהזנב עשוי מכספית - הוא נע כל הזמן ולא ניתן היה

הנסיך יקינטון והנסיכה הקטנה

ז'אן-מריה לפרינס דה בומונט (1711-1780)

לפני זמן רב חי מלך שאהב מאוד נסיכה אחת, אך היא הייתה מכושפת ולא יכלה להתחתן. המלך הלך לפייה כדי שתייעץ לו מה לעשות. הפייה אמרה לו: "הנסיכה אוהבת מאוד את החתול הגדול שלה. מי שיצליח לדרוך על זנבו של החתול, יוכל להתחתן איתה."

המלך חשב שהדבר לא יהיה קשה מדי, ועזב את הפייה, נחוש בדעתו לפורר את זנבו של החתול לעפר, לא רק לדרוך עליו.

הוא הלך לבקר את הנסיכה, ואמנם ראה שהחתול מסתובב לידה כל הזמן. המלך עשה צעד גדול וכמעט והצליח לדרוך על זנבו של החתול, אבל החתול הסתובב פתאום והוא דרך רק על אוויר. כך

לדרוך עליו.

אך יום אחד שיחק לו המזל כי הוא מצא את החתול כשזה ישן, עם הזנב פרוס מאחוריו. המלך לא אבד רגע ודרך בחוזקה על הזנב.

החתול התעורר בזעקה איומה והפך מיד למכשף, שהביט למלך ישר בעיניו ואמר:

"אמנם תתחתן עם הנסיכה כי הצלחת לשבור את הכישוף שלי, אך אני אתנקם בכם. ייולד לכם בן,

בעל אף ארוך מאוד. הוא לא יוכל להיות מאושר עד שלא יבין בעצמו שאפו ארוך מדי. ולכם אסור לספר

לו על כך. אם מי מההורים או אנשים אחרים יעיר לו על אורך אפו, אתה והנסיכה תיעלמו מיד, ואיש כבר לא יראה אתכם יותר.

המלך נבהל מאוד מדבריו של המכשף, אבל חשב: "אם באמת אפו של בני יהיה כל כך ארוך, הרי הוא יבין זאת בעצמו במהרה. הוא הרי לא יהיה עיוור." אחרי העלמו של המכשף הוא מהר אל הנסיכה כדי לבקש את ידה. היא הסכימה לו, אך אחרי זמן לא רב המלך חלה ומת. למלכה נשאר רק הבן הקטן, שקראו לו יקינטון. הוא היה ילד היפהפה, בעל עיניים כחולות ופה מתוק, אך וי! אפו היה כל כך גדול שכיסה את מחצית פניו.

המלכה הייתה מיואשת תחילה, אך נשות החצר אמרו לה שהאף של הנסיך הוא במציאות לא כל כך גדול כפי שזה נראה, ושזה אף רומי, ומספיק לקרוא בספרי היסטוריה כדי להבין שלכל הגיבורים היו אפים גדולים. המלכה השתכנעה, כי מאוד אהבה את בנה, וכשהביטה שוב על יקינטון, אפו לא נראה לה גדול מדי.

הנסיך חונך בהקפדה יתירה. כשרק ידע לדבר סיפרו לו סיפורי זוועה על אנשים בעלי אפים קצרים. רק בעלי אפים גדולים הורשו לטפל בו ואנשי החצר ניסו למתוח את אפי ילדיהם מספר

פעמים ביום, כדי שיגדלו. האפים אמנם התארכו אך לא יכלו להשתוות כלל לאפו של הנסיך.

בחדר הילדים היו תלויות תמונות של אנשים בעלי אפים גדולים והנסיך גדל כך, משוכנע שלא היה רוצה כי אפו יהיה קצר אפילו בסנטימטר.

כשליקינטון מלאו עשרים שנה המלכה החליטה כי הגיע זמן לחתן אותו. היא צוותה להביא תמונות של נשים אצילות מתאימות, ובין התמונות שהובאו הייתה גם תמונתה של הנסיכה הקטנה.

הנסיכה הזו הייתה בתו של מלך רב עוצמה, ובעתיד אמורה הייתה לרשת ממלכות רבות. אבל הנסיך יקינטון לא חשב כלל על העושר. הוא התפלא רק מיופייה הרב.

לנסיכה היה אף קטן וחמוד, ויפה מאוד, רק שהוא גרם מבוכה רבה לאנשי החצר. הם היו כל כך רגילים לצחוק מאפים קטנים, שפחדו להעליב אותה בהסח דעת. ובאמת, הנסיך פיטר אפילו שני אנשי חצר שהעירו הערות לא יפות על אפה של הנסיכה הקטנה.

אחרים, שלמדו לקח, חשבו פעמיים לפני שהתבטאו, ואחד אפילו הסביר לנסיך שגבר אינו שווה הרבה אם אפו אינו ארוך, אך אצל נשים הדבר הוא שונה, ואפילו לקליאופטרה המצרית

היה אף קצרצר.

כשהנסיך שמע את הבשורה הטובה הוא הרעיף מתנות על האיש ושלח מיד שליחים כדי לבקש את ידה של הנסיכה הקטנה. המלך, אבא של הנסיכה,

נתן את הסכמתו והנסיך יקינטון יצא לדרך כדי לפגוש את כלתו לעתיד. הוא התקרב אליה ועמד בדיוק לנשק אל ידה, אך פתאום הופיע המכשף, חטף את הנסיכה הקטנה וברח איתה. קשה לתאר את צערו של הנסיך. הוא החליט שלא יחזור לממלכתו עד שלא ימצא שוב את הנסיכה. הוא סירב

לכל אלה שרצו ללוות אותו והתחיל לנדוד לבדו בחיפושים אחריה. בנדודיו הגיע הנסיך למישור רחב ידיים, בו לא

נראה כל בית. הוא היה רעב וצמא מאוד, אך כשהחשיך, ראה פתאום אור הבוקע מתוך מערה. כשניגש לשם, ראה אישה זקנה. גילה יכול היה להיות מאה שנה או יותר. היא הרכיבה משקפיים כדי לראות אותו טוב יותר, אך זה לקח לה זמן רב, כי אפה היה קצר ביותר והמשקפיים בקושי יכלו להחזיק עליו.

הנסיך והפייה (כי זאת היא הייתה) הביטו זה בזה ושניהם פרצו בצחוק. "איזה אף מצחיק!" קראו שניהם ביחד.

"אפי לא מצחיק כל כך כמו זה שלך, גבירתי" אמר הנסיך "אבל אנא, נעזוב את ההשוואות כי אני רעב וצמא מאוד, וכך גם הסוס שלי."

"אכבד אתכם ברצון" אמרה הפייה "אמנם אפך מצחיק, אבל אביך היה ידיד טוב שלי. אהבתי אותו כאילו היה אחי. והיה לו גם אף נאה מאוד."

"ומה חסר לאפיי?" שאל הנסיך. "הו, לא חסר לו כלום, דווקא להפך, יש לו עודף. אבל מילא, גם אדם בעל אף ארוך יכול להיות איש יקר. אביך היה באמת ידיד טוב שלי וביקר אצלי לעתים קרובות, ועליך לדעת שהיה לי אז אף יפה מאוד, או כך לפחות הוא אמר לי תמיד. אספר לך על השיחה שניהלנו בפעם האחרונה כשראיתי

דבריו של הנסיך החמיאו לפייה והיא קראה מיד
למשרתיה שיכינו ארוחת ערב.
"לא תמתין יותר, כי אתה כל כך מנומס, ולמרות
האף הענקי

שלך אתה בחור
נחמד."
"ימח שמה של
הזקנה הזו!
למה נטפלה
לאף שלי!"
חשב הנסיך
לעצמו "אפשר
לחשוב שהוא
קיבל את כל
האורך שחסר
לאפה שלה.
אילו לא הייתי
כל כך רעב,

הייתי מתחשבן עם הקשקשנית הזו שחושבת כי
היא מדברת רק מעט! כמה טיפשים האנשים שלא
מרגישים בפגמים של עצמם! זה כנראה בגלל
היותה נסיכה. כל מיני חנפנים קלקלו אותה והיא
באמת חושבת שהיא מדברת רק במידה מועטה!"

אותו."
"אכן" אמר הנסיך "אשמח לשמוע זאת, אך
תתחשבי בכך, גבירתי, שעוד לא אכלתי כלום
היום."

"אתה צודק" אמרה הפייה "אני שוכחת. בוא ואכין
לך ארוחת ערב, ובזמן שתאכל, אספר לך כל זה
במילים ספורות. אני לא אוהבת סיפורים ארוכים.
לשון ארוכה מדי היא גרועה אפילו מאף ארוך מדי,
ואני זוכרת שבצעירותי תמיד שיבחו אותי על כך
שאינני קשקשנית גדולה. תמיד אמרו זאת לאמי
המלכה. כי עליך לדעת שהייתי פעם בתו של מלך
גדול. אבא שלי "

"אבא שלך קיבל בוודאי דבר מה לאכול כשהיה
רעב" הפסיק אותה הנסיך.

"אבל בוודאי" ענתה הפייה "וגם אתה תקבל מיד
ארוחה. רציתי רק לגיד לך "

"אבל אני לא אוכל להקשיב לך עד שלא אקבל דבר
מה לאכול" קרא הנסיך שהתחיל כבר להתעצבן,
אבל נזכר שהוא הרי זקוק לעזרתה של הפייה, ולכן
הוסיף:

"אני יודע שאם אקשיב לסיפוריך אשכח מהרעב,
אבל הסוס שלי רעב וצמא מאוד וחייבים להאכיל
אותו."

בינתיים המשרתים ערכו את השולחן, והנסיך השתעשע מאוד כששמע את הפייה שואלת אותם אלפי שאלות, כנראה רק על מנת לשמוע את עצמה מדברת. במיוחד שעשעה אותו משרתת אחת ששבחה את גברתה ללא כל קשר עם הנאמר על ידה.

"טוב!" חשב כשהוא אוכל את ארוחתו "זה רק מראה כמה נבון הייתי שלא שמעתי בקולם של חנפנים. אנשים כאלה מחמיאים לנו ללא בושה ומסתירים את הפגמים שלנו או אפילו הופכים אותם ליתרונות. לא הקשבתי לאלה אף פעם. אני מכיר את מגרעותיי, אני מקווה."

נסיך יקינטון המסכן! הוא באמת האמין במה שאמר ולא עלה לדעתו שהאנשים שהללו את אפו הארוך למעשה צחקו ממנו, בדיוק כפי שהמשרתת צחקה מהקשקושים של הפייה. הוא אמנם ראה שהיא מגחכת כאשר גבירתה לא מרגישה בכך.

בכל זאת לא אמר דבר, וכשהרגיש כבר פחות רעב אמרה הפייה: "נסיכי היקר, אולי תזוז קצת הצדה, כי אפך זורק צל כזה שאינני יכולה לראות מה נמצא על הצלחת שלי. אא, תודה! הבה נדבר עכשיו על אביך. כשבאתי לחצר המלכות הוא היה עוד רק ילד קטן, אבל זה היה לפני ארבעים שנה, ומאז אני כאן,

במקום המבודד הזה. אמור לי מה קורה עכשיו? האם הגברות עדיין אוהבות מסיבות ונשפי ריקודים? בזמני הן השתעשעו מאוד בנשפים כאלה, אהבו ללכת לתיאטרון ולטיולים ארוכים בגנים. וי! איזה אף ארוך הוא זה שלך. קשה לי להתרגל לכך!"

"גבירתי" אמר הנסיך "אולי תפסיקי כבר לדבר על האף שלי. אינני מבין למה הוא מטריד אותך. אני מרוצה מאוד ממנו ולא הייתי רוצה שיהיה קצר יותר. אדם צריך להסתפק במה שיש לו."

"אך, עכשיו הכעסתי אתך, יקינטון המסכן" אמרה הפייה "ובאמת לא התכוונתי לכך. רציתי רק להיות לך לעזר. אבל למרות שמראה אפך כל כך מטריד, אשתדל לא להזכיר אותו יותר. אפילו אחשוב עליו כאילו הוא אף רגיל לגמרי. למען האמת אפשר היה לעשות ממנו שלושה אפים סבירים."

הדיבורים של הפייה על אפו הרגזו נורא את הנסיך, ומאחר שלא היה כבר רעב הוא קפץ על סוסו וברח מהר מביתה של הפייה. אך גם בהמשך דרכו הוא חשב שהאנשים משוגעים, כי בכל מקום דיברו רק על אפו הארוך. והוא לא יכול היה להודות בכך שזה ארוך מדי, כי הרי בבית הסבירו לו כל הזמן שהוא אף נאה.

הפיה, שמאוד רצתה לעזור לנסיך עשתה תוכנית חדשה.

היא מצאה את הנסיכה הקטנה, כלואה בארמונו של המכשף, והעבירה אותה, יחד עם הארמון, לאזור בו אמור היה לעבור נסיך יקינטון. הוא שמח מאוד כשראה את הנסיכה הקטנה, אך לא ידע איך יוכל לשחרר אותה. כל ניסיונותיו עלו בתוהו, אך הוא רצה לפחות להרגיש בקרבתה. גם היא רצתה מאוד ליצור קשר איתו. היא הושיטה את ידה דרך סרגי החלון, כדי שינשק לה. אך התברר שהוא אינו יכול לעשות זאת, כי אפו הארוך הפריע בכך. רק אז הוא הבין כמה שאפו ארוך וביאוש קרא:

"אכן, אפי הוא באמת ארוך מדי!"

באותו הרגע הארמון, בו כלואה הייתה הנסיכה, התפורר כליל, וגם אפו של הנסיך התקצר לממדים רגילים.

הפייה הזקנה לקחה את ידה של הנסיכה ואמרה:

"עכשיו תודה שאתה חייב לי הרבה. כמה שלא דיברתי על אפך הארוך, לא עזר. עד שלא הבנת שהוא מונע ממך לעשות מה שבאמת רצית. תראה כמה שהאהבה העצמית מונעת מאיתנו להרגיש בפגמים של עצמנו. ההגיון מנסה לראות לנו אותם, אך אנו מסרבים להקשיב לו, עד שנראה שהם

נוגדים את רצוננו האמיתי.

הנסיך יקינטון, כבר בעל אף רגיל, זכר טוב מאוד את השיעור. הוא התחתן עם הנסיכה הקטנה והם חיו עוד הרבה, הרבה זמן ביחד.